

Republika Hrvatska KOPRIVNIČKO-KRIŽEVAČKA ŽUPANIJA 2137/1-02 Upravni odjel za poslove Županijske skupštine i pravne poslove	
Primljeno:	02-07-2020
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.
702-01/18-01/ 02	02
Urudžbeni broj	Pril.
	Vrij.
	33
	hrat

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Varaždinu
Varaždin, Braće Radić 2

Poslovni broj: 7 P-151/2018-32

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Varaždinu, po sucu Mariji Levanić-Škerbić, u pravnoj stvari prvotužitelja KOPRIVNIČKO-KRIŽEVAČKA ŽUPANIJA, Koprivnica, Ulica Antuna Nemčića 5, OIB: 06872053793 i drugotužitelja GRAD KOPRIVNICA, Koprivnica, Zrinski trg 1, OIB: 62112914641, protiv tuženika REPUBLIKE HRVATSKE, Ministarstva znanosti i obrazovanja, OIB: 49508397045, zastupana po Županijskom državnom odvjetništvu u Varaždinu, radi isplate iznosa od ukupno 5.471.524,55 kn, nakon zaključene glavne rasprave na ročištu 2. lipnja 2020., u prisutnosti punomoćnice 1. tužitelja Marine Horvat, te punomoćnika 2. tužitelja Mladena Evačića, kao i zastupnice tuženika Mirjane Bogdanović Kamber, zamjenice Županijske državne odvjetnice u Varaždinu, na ročištu za objavu i uručenje presude 2. srpnja 2020.,

p r e s u d i o j e

- I Nalaže se tuženiku REPUBLICI HRVATSKOJ, Ministarstvo znanosti i obrazovanja, OIB: 49508397045 da prvotužitelju KOPRIVNIČKO-KRIŽEVAČKOJ ŽUPANIJI, Ulica Antuna Nemčića 5, Koprivnica, OIB: 06872053793 na ime dijela najamnine isplati dospjeli ukupni iznos od 3.543.810,70 kune s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom na pojedine novčane iznose koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovачkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena na način kako slijedi:
- na iznos od 337.223,79 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 20. studenog 2017. do isplate,
 - na iznos od 335.139,23 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 6. siječnja 2018. do isplate,
 - na iznos od 156.277,22 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 8. veljače 2018. do isplate,
 - na iznos od 342.806,83 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 24. veljače 2018. do isplate,
 - na iznos od 344.874,23 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 7. travnja 2018. do isplate,
 - na iznos od 1.000,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 7. travnja 2018. do isplate (razlika za mjesec kolovoz 2017. – ispravak na računu od 2. ožujka 2018.),

- na iznos od 166.956,20 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 7. travnja 2018. do isplate,
 - na iznos od 338.654,11 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 9. lipnja 2018. do isplate,
 - na iznos od 339.639,10 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 9. lipnja 2018. do isplate,
 - na iznos od 164.288,89 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 9. lipnja 2018. do isplate,
 - na iznos od 339.044,31 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 27. srpnja 2018. do isplate,
 - na iznos od 338.762,73 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 26. kolovoza 2018. do isplate,
 - na iznos od 339.144,06 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 26. kolovoza 2018. do isplate,
- sve to u roku od 8 dana.

- II Nalaže se tuženiku REPUBLICI HRVATSKOJ, Ministarstvo znanosti i obrazovanja, OIB: 49508397045 da drugotužitelju GRADU KOPRIVNICI, Zrinski trg 1, Koprivnica, OIB: 62112914641 na ime dijela najamnine isplati dospjeli ukupni iznos od 1.927.713,85 kuna s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom na pojedine novčane iznose koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena na način kako slijedi:
- na iznos od 186.876,80 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 16. rujna 2017. do isplate,
 - na iznos od 186.197,85 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 23. listopada 2017. do isplate,
 - na iznos od 73.601,31 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 30. studenog 2017. do isplate,
 - na iznos od 190.371,87 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 28. prosinca 2017. do isplate,
 - na iznos od 191.666,11 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 4. veljače 2018. do isplate,
 - na iznos od 80.286,52 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 26. veljače 2018. do isplate,
 - na iznos od 187.772,21 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 29. ožujka 2018. do isplate,
 - na iznos od 188.388,83 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 29. travnja 2018. do isplate,
 - na iznos od 78.616,74 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 26. svibnja 2018. do isplate,
 - na iznos od 188.016,48 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 24. lipnja 2018. do isplate,
 - na iznos od 187.840,21 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 29. srpnja 2018. do isplate,
 - na iznos od 188.078,92 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 16. kolovoza 2018. do isplate,
- sve to u roku od 8 dana.

III

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev prvočitelja u dijelu koji glasi:
„Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana isplati prvočitelju zatezne kamate koje
teku:
- na iznos od 337.223,79 kn od 20. studenog 2017. do isplate,
- na iznos od 335.139,23 kn od 6. siječnja 2018. do isplate,
- na iznos od 156.277,22 kn od 8. veljače 2018. do isplate,
- na iznos od 342.806,83 kn od 24. veljače 2018. do isplate,
- na iznos od 344.874,23 kn od 7. travnja 2018. do isplate,
- na iznos od 1.000,00 kn od 7. travnja 2018. do isplate (razlika za mjesec kolovoz
2017. – ispravak na računu od 2. ožujka 2018.),
- na iznos od 166.956,20 kn od 7. travnja 2018. do isplate,
- na iznos od 338.654,11 kn od 9. lipnja 2018. do isplate,
- na iznos od 339.639,10 kn od 9. lipnja 2018. do isplate,
- na iznos od 164.288,89 kn od 9. lipnja 2018. do isplate,
- na iznos od 339.044,31 kn od 27. srpnja 2018. do isplate,
- na iznos od 338.762,73 kn od 26. kolovoza 2018. do isplate,
- na iznos od 339.144,06 kn od 26. kolovoza 2018. do isplate,
po stopi koja prelazi stopu određenu uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja
kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovackim
društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri
postotna poena.“

IV

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev drugočitelja u dijelu koji glasi:
„Nalaže se tuženiku da u roku od 15 dana isplati drugočitelju zatezne kamate koje
teku:
- na iznos od 186.876,80 kn od 16. rujna 2017. do isplate,
- na iznos od 186.197,85 kn od 23. listopada 2017. do isplate,
- na iznos od 73.601,31 kn od 30. studenog 2017. do isplate,
- na iznos od 190.371,87 kn od 28. prosinca 2017. do isplate,
- na iznos od 191.666,11 kn od 4. veljače 2018. do isplate,
- na iznos od 80.286,52 kn od 26. veljače 2018. do isplate,
- na iznos od 187.772,21 kn od 29. ožujka 2018. do isplate,
- na iznos od 188.388,83 kn od 29. travnja 2018. do isplate,
- na iznos od 78.616,74 kn od 26. svibnja 2018. do isplate,
- na iznos od 188.016,48 kn od 24. lipnja 2018. do isplate,
- na iznos od 187.840,21 kn od 29. srpnja 2018. do isplate,
- na iznos od 188.078,92 kn od 16. kolovoza 2018. do isplate,
po stopi koja prelazi stopu određenu uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja
kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovackim
društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri
postotna poena.“

V

Nalaže se tuženiku REPUBLICI HRVATSKOJ, Ministarstvo znanosti i obrazovanja,
OIB: 49508397045 da prvočitelju KOPRIVNIČKO-KRIŽEVAČKOJ ŽUPANIJI,
Ulica Antuna Nemčića 5, Koprivnica, OIB: 06872053793 naknadi parnični trošak u
iznosu od 10.360,00 kn, sa zakonskom zateznom kamatom koja se određuje, za svako
polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na
razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovackim društvima izračunate za
referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od dana
2. srpnja 2020. do isplate, sve u roku od 8 dana.

- VI Nalaže se tuženiku REPUBLICI HRVATSKOJ, Ministarstvo znanosti i obrazovanja, OIB: 49508397045 da drugotužitelju GRADU KOPRIVNICI, Zrinski trg 1, Koprivnica, OIB: 62112914641 naknadi parnični trošak u iznosu od 10.360,00 kn, sa zakonskom zateznom kamatom koja se određuje, za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od dana 2. srpnja 2020. do isplate, sve u roku od 8 dana.
- VII Odbijaju se kao neosnovani zahtjevi pravotužitelja za naknadom zateznih kamata koje na trošak parničnog postupka u iznosu od 10.360,00 kn teku od 2. srpnja 2020. do isplate po stopi koja prelazi stopu određenu uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena i drugotužitelja za naknadom zateznih kamata koje na trošak parničnog postupka u iznosu od 10.360,00 kn teku od 2. srpnja 2020. do isplate po stopi koja prelazi stopu određenu uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena.

Obrazloženje

Tužitelji su ovome sudu dana 30.8.2018. podnijeli protiv tuženika tužbu radi isplate ukupnog iznosa od 2.593.277,96 kn, te dana 24.12.2018. tužbu radi isplate ukupnog iznosa od 2.878.246,59 kn (tužba zaprimljena pod brojem spisa P-227/18, koji je radi zajedničkog raspravljanja spojen na ovaj spis - na ročištu 21. ožujka 2019., tako da se ova predmeta sada vode pod brojem P-151/18).

U tužbi podnijetoj 30.8.2018. (list 1-5 spisa) tužitelji navode da su 18. travnja 2018. podnijeli zahtjev za mirno rješenje spora Županijskom državnom odvjetništvu u Varaždinu, no u zakonskom roku od 3 mjeseca nisu zaprimili očitovanje. Prvo tužitelj Koprivničko-križevačka županija (u dalnjem tekstu: Županija) i drugo tužitelj Grad Koprivnica (u dalnjem tekstu: Grad) sklopili su s tuženikom Republikom Hrvatskom, Ministarstvom znanosti, obrazovanja i sporta (u dalnjem tekstu: Ministarstvo) Sporazum o sufinsaniranju troškova najamnine za građevinu Gimnazije i Sportske dvorane u Koprivnici izgrađene po modelu javno privatnog partnerstva od 29. svibnja 2013. (u dalnjem tekstu: Sporazum). Člankom 1. Sporazuma stranke su suglasno utvrdile da su Županija i Grad kao javni partneri, po ugovornom modelu javno privatnog partnerstva sklopile 10. srpnja 2006. Ugovor za izgradnju Gimnazije i Sportske dvorane u Koprivnici s privatnim partnerom Tehnikom s.p.v. d.o.o. Koprivnica, na rok od 25 godina. Člankom 3. Sporazuma Ministarstvo je preuzeo obvezu da u Državnom proračunu Republike Hrvatske svake godine za vrijeme važenja predmetnog Sporazuma osigura sredstva za sufinsaniranje troškova najamnine iz Ugovora o dijelu od 55% mjesecne najamnine, kao i obvezu da osigurana sredstva uplaćuje tužiteljima iz Državnog proračuna Republike Hrvatske za 2017. i projekcija za 2018. i 2019. vidljivo je da nisu osigurana sredstva za financiranje po navedenom Sporazumu. Člankom 8. Sporazuma definirano je da Sporazum važi za 2013. i traje sve dok traje Ugovor, s time da će se u slučaju raskida Ugovora prije isteka vremena na koje je sklopljen odredbe Sporazuma primijeniti na naknade i davanja koja će teretiti tužitelje kao javne partnere temeljem pravnog odnosa s privatnim partnerom. Tužbeni zahtjev iz navedene tužbe odnosi se na plaćanje dijela mjesecne najamnine prvo i drugo tužiteljima za razdoblje od srpnja do prosinca 2017. (uključujući

navedene mjesecе), odnosno ukupni iznos od 2.593.277,96 kn (1.684.277,50 kn + 909.000,46 kn) s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

Tužba podnijeta 24.12.2018. (te zaprimljena pod poslovnim brojem P-227/18) temelji se na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, te se tužbeni zahtjev odnosi na daljnje razdoblje, odnosno na plaćanje dijela mjesecne najamnine za razdoblje od siječnja do lipnja 2018. uključujući navedene mjesecе, odnosno ukupni iznos od 2.878.246,59 kn (1.859.533,20 kn + 1.018.713,39 kn) s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

Nakon provedenog spajanja postupaka, te nakon provedenog financijsko knjigovodstvenog vještačenja tužitelji su objedinili oba tužbena zahtjeva, te u podnesku od 17. prosinca 2019. postavili tužbeni zahtjev kojim traže ukupni iznos od 5.471.524,55 kn (prvo tužitelj traži ukupni iznos od 3.543.810,70 kn, a drugo tužitelj iznos od 1.927.713,85 kn), s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom na pojedine novčane iznose.

U odgovoru na tužbu od 4. ožujka 2019. (listovi 196-197 spisa) tuženik se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, potvrđuje točnima činjenice da su prvo i drugo tužitelji s tuženikom sklopili Sporazum o sufinanciranju troškova najamnine za građevinu Gimnazije i Sportske dvorane u Koprivnici izgrađene po modelu javno privatnog partnerstva od 29. svibnja 2013. osporava postojanje obveze podmirenja sufinanciranja troškova najamnine i plaćanja istih tužiteljima, te obvezu osiguravanja sredstava za financiranje po modelu javno-privatnog partnerstva u Državnom proračunu. To iz razloga što je sklapanjem predmetnih Sporazuma prekršena kogentna odredba čl. 44. Zakona o proračunu, te da su predmetni Sporazumi ništeti u smislu čl. 322. Zakona o obveznim odnosima. Tuženik smatra da iako je u stavku 2. članka 322. Zakona propisano da je ugovor valjan ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, u konkretnom slučaju sklapanje ugovora bez ishođenja suglasnosti Vlade i Ministarstva financija zabranjeno je za obje stranke, jer se odredba članka 44. Zakona o proračunu primjenjuje i na jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, što znači da su sve jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave pa tako i tužitelji morali znati za postojanje obveze traženja suglasnosti, odnosno dobivanja istih. Tuženik ističe da je predmetni Sporazum zaključen bez potrebnih suglasnosti i bez ishođenja odluke Vlade RH. Sporazum je zaključen neposredno temeljem okvirnog programa izgradnje, dogradnje i rekonstrukcije javnih građevina prema ugovornom obliku javno privatnog partnerstva Vlade Republike Hrvatske od 19. travnja 2012. bez ishođenja prethodnih suglasnosti Ministarstva financija (uz negativno mišljenje Ministarstva financija) i bez suglasnosti Vlade Republike Hrvatske za dugoročno zaduživanje Ministarstva propisane Zakonom o proračunu i Zakonom o izvršavanju državnog proračuna Republike Hrvatske, a koji su u vrijeme sklapanja Sporazuma bili na snazi.

Nadalje, tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je u odredbi članka 44. stavka 2. Zakona o proračunu izričito određeno da proračunski korisnici Državnog proračuna mogu preuzeti obveze po ugovorima koji zahtijevaju plaćanje u sljedećim godinama, neovisno o izvoru financiranja, samo uz suglasnost Vlade Republike Hrvatske, a na prijedlog ministra financija. S obzirom na navedeno Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta 19. prosinca 2012. uputilo Ministarstvu financija prijedlog Odluke Vlade Republike Hrvatske za sufinanciranje troškova najamnine za školske građevine izgrađene po ugovornom obliku javno privatnog partnerstva po ugovorima zaključenima prije travnja 2012. na nadležno postupanje i proslijedivanje Vladi Republike Hrvatske. Vlada se dopisom od 14. ožujka 2013. očitovala Ministarstvu znanosti, obrazovanja i sporta ukazujući kako dostavljeni prijedlog Odluke nije u skladu s odredbama članka 29. stavka 4., 6. i 8. te članka 30. stavka 1. Poslovnika Vlade Republike Hrvatske, jer nisu dostavljena mišljenja Ministarstva financija,

Ministarstva vanjskih i europskih poslova, Ministarstva gospodarstva, Ministarstva regionalnog razvoja i fondova europske unije, Državnog ureda za upravljanje državnom imovinom, Agencije za upravljanje državnom imovinom, Agencije za javno – privatno partnerstvo, Ureda za zakonodavstvo te iskaz o procjeni fiskalnog učinka. Slijedom toga je Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta 26. ožujka 2013. zatražilo od Ministarstva finansija prethodnu suglasnost na prijedlog Odluke o sufinanciranju troškova najamnine školske građevine izgrađene po ugovornom obliku javno privatnog partnerstva zaključenim prije travnja 2012. u ukupnom iznosu od 471.102.539,39 kn, za razdoblje od 2014. do 2038. od čega za Varaždinsku županiju iznos od 357.720.039,08 kn, za Koprivničko-križevačku županiju u iznosu od 71.582.500,00 kn (razdoblje od 2014-2032) i za Grad Koprivnicu u iznosu od 21.800.000,00 kn (za razdoblje od 2014-2032). Ministarstvo finansija se dopisom od 8. svibnja 2013. očitovalo da ne podržava donošenje predmetnog prijedloga Odluke o sufinanciranju troškova najamnine školske građevine izgrađene po ugovornom obliku javno privatnog partnerstva zaključenim prije travnja 2012. kojim bi se iz Državnog proračuna sufinancirali troškovi najamnine za cijelo vrijeme primjene sklopljenih Ugovora o javno privatnom partnerstvu. Međutim, Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta je 29. svibnja 2013. s Koprivničko-križevačkom županijom te Gradom Koprivnicom, kao i s Varaždinskom županijom zaključilo ukupno 9 Sporazuma o sufinanciranju troškova najamnina, pa tako i predmetni Sporazum. Kada su uočeni problemi s podmirenjem preuzetih obveza Ministarstvo znanosti i obrazovanja obratilo se dopisom od 18. ožujka 2016. Ministarstvu finansija kao tijelu nadležnom za tumačenje odredbi Zakona o državnom proračunu i Zakona o izvršavanju državnog proračuna radi davanja mišljenja da li je u postupku preuzimanja obveza plaćanja najamnina po Sporazumima o javno privatnom partnerstvu sklopljenim temeljem Okvirnog programa izgradnje, dogradnje i rekonstrukcije javnih građevina prema ugovornom obliku javno privatnog partnerstva Vlade Republike Hrvatske od 19. travnja 2012., poštivan propisani postupak, odnosno jesu li predmetne obveze preuzete na pravno ispravan način. Ministarstvo finansija je u svom očitovanju od 11. svibnja 2016. navelo da su naprijed opisanim Ugovorima prekršene kogentne odredbe članka 44. Zakona o proračunu, pa su time Sporazumi u smislu čl. 322. Zakona o obveznim odnosima, ništeti. Iako je u stavku 2. čl. 322. Zakona o obveznim odnosima propisano da je ugovor valjan ako je sklapanje istog zabranjeno samo jednoj strani, Ministarstvo finansija smatra da je u konkretnom slučaju sklapanje ugovora bez ishodišta suglasnosti Vlade Republike Hrvatske ili ministra finansija zabranjeno za obje strane jer se odredba članka 44. Zakona o proračunu primjenjuje i na jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave, što znači da su i sve jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave morale znati za postojanje obveze traženja suglasnosti. S obzirom na sve navedeno, tužnik smatra da tužitelji nemaju pravne osnove tražiti isplatu utuženog iznosa, pa predlaže da sud tužbeni zahtjev odbije.

U odgovoru na tužbu od 26. travnja 2019. (listovi 404-406 spisa) tužnik osim gore navedenih razloga za protivljenje tužbenom zahtjevu dodaje da je predmetni Sporazum protivan i čl. 142. Zakona o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi, budući da je sufinanciranje predmetnim Sporazumom prebačeno na teret državnog proračuna, a što da je izričito protivno navedenom Zakonu koji eksplicitno propisuje situacije kada se sredstva za finansiranje školskih ustanova osiguravaju u državnom proračunu, a kada iz sredstava jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave.

Tužitelji su se na odgovor na tužbu očitovali u podnesku od 14. ožujka 2019. (listovi 196-199 spisa) u bitnome navodeći da s obzirom da nisu proračunski korisnici Državnog proračuna nisu imali dužnost pribavljati suglasnost Vlade niti za sebe niti za Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta, da odredba čl. 44. st. 6. Zakona o proračunu, na koju se poziva

tuženik, da čak i kad bi se prihvatile argumentacije tuženika da su jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave dužne iz čl. 44. st. 2. Zakona o proračunu pribaviti suglasnost Vlade Republike Hrvatske u slučajevima preuzimanja obveza po ugovorima koji zahtijevaju plaćanje u slijedećim godinama da tužitelji kao jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave Sporazumom od 29. svibnja 2013. nisu preuzeli niti jednu obvezu koja je zahtijevala plaćanje (niti jednokratno niti u slijedećim godinama), pa čak niti u slučaju prihvaćanja argumentacije tuženika i Ministarstva financija, tužitelji ne bi imali obvezu traženja suglasnosti za sklapanje Sporazuma. Nadalje, tužitelji su naveli da se radi o dva potpuno odvojena ugovorna odnosa i to jedan je onaj koji se odnosi na samo sklapanje Ugovora za izgradnju gimnazije i sportske dvorane u Koprivnici od 10. srpnja 2006. kojeg su tužitelji potpisali s izvršiteljem radova, dok je drugi ugovorni odnos sporni Sporazum kod kojeg se ne radi o nikakvom zaduživanju Državnog proračuna od strane jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave već je samo jedna od ugovornih strana imala obvezu pribave odgovarajućih suglasnosti, te da je iz predmetnog Sporazuma vidljivo kako je jedina strana koja je preuzimala obveze na teret državnog proračuna upravo tuženik, kao proračunski korisnik državnog proračuna, te da tužitelji nisu preuzeli nikakve nove obveze, kao što su to učinili 2006. Tužitelji su naveli da je za njih bilo *praesumptio iuris et de iure* da Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta ima potrebnu suglasnost Vlade Republike Hrvatske, odnosno da ministar kao čelnik ministarstva ne bi, znajući za posljedice koje su propisane odredbama ZOO-a, za ministarstvo preuzimao obveze bez potrebne suglasnosti Vlade. Tužitelji su istaknuli kako nema nikakvih elemenata temeljem kojih bi se Sporazum mogao smatrati ništetnim, već naprotiv, radi se o zakonitom Sporazumu koji proizvodi pravne učinke i kojeg je potrebno ispoštovati, te da do dana dostave odgovora na tužbu nisu imali saznanja o propustima tuženika pri sklapanju Sporazuma, no da smatraju kako propusti jedne ugovorne strane ne mogu niti smiju biti razlogom ništavosti predmetnog Sporazuma. Tužitelj su pridodali da sud treba zaštiti njihovo Ustavom zajamčeno pravo na zaštitu legitimnog očekivanja stranaka u postupku, te da su upravo vođeni tim načelom, ne sumnjajući u tuženika, pripremili svoje proračune, donijeli ih u zakonskoj proceduri, dostavili Ministarstvu financija, Državnom uredu za reviziju primjenjujući to načelo kroz 3 godine u kojima je ugovor uredno izvršavan, provodili su sve procedure predviđene Sporazumom te pribavljali legitimno očekivana finansijska sredstva iz državnog proračuna. Izbjegavajući izvršenje obveza preuzetih Sporazumom narušena je pravna sigurnost kao i legitimno očekivanje tužitelja da će njihova tražbina biti podmirena. U skladu s tim pristupili su provođenju novih projekata i aktivnosti te su ovim postupanjem tužitelji dovedeni u polje pravne nesigurnosti jer zbog nepodmirenja obveza od strane tuženika ne mogu na vrijeme podmiriti svoje obveze prema drugim vjerovnicima, a kako su to uredno činili od 2006. pa do danas. Slijedom iznijetoga tužitelji predlažu da sud usvoji postavljeni tužbeni zahtjev, pri čemu u odnosu na njegovu visinu predlažu provođenje vještačenja.

Tijekom postupka proveden je dokaz uvidom u dokumentaciju u spisu i to zahtjev za mirno rješenje spora od 18. travnja 2018. (list 4), Sporazum o sufinanciranju troškova najamnine od 29.4.2013. uz priloge (list 8-98), pozive 1. tužitelja na plaćanje dijela mjesечne najamnine, te zahtjeve 2. tužitelja za plaćanje najamnina uz račune TEHNIKA SPV d.o.o. (list 99-167), prijedlog Odluke o sufinanciranju troškova najamnine od 26.3.2013. (list 178-180), te od 8. svibnja 2013. (list 181), dopise Ministarstva financija (list 181-184), prijedloge Odluka Vlade RH od 19. prosinca 2012. i 11. ožujka 2013. (list 185-194), Sporazum o sufinanciranju troškova najamnine od 17. siječnja 2019. (list 208-210), zahtjev za mirno rješenje spora od 29. kolovoza 2018. (list 215-217), te je provedeno finansijsko-knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještaku Kseniji Špoljarić - nalaz i mišljenje

od 14. studenoga 2019. (list 437-513) s prilozima (listovi 514-594), te je na ročištu 2. lipnja 2020. saslušana vještakinja radi usmenog iznošenja nalaza i mišljenja.

Dalnjih dokaznih prijedloga nije bilo.

Tužitelji su prije podnošenja tužbi protiv tuženika postupili po čl. 186.a Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/2013, 89/2014, u daljem tekstu skraćeno: ZPP), te su podnijeli zahtjeve za mirno rješenje spora od 18. travnja 2018., odnosno od 29. kolovoza 2018., o kojima nije odlučeno u roku od 3 mjeseca, te su tužitelji ovlašteni podnijeti predmetne tužbe.

Tijekom postupka tuženik je u podnesku od 1. lipnja 2020. podnio prigovor sudske nenađežnosti, pozivom na čl. 10. Sporazuma od 29. svibnja 2013. kojim je ugovoren da će sve sporove koji nastanu iz toga Sporazuma rješavati Vlada Republike Hrvatske.

Tuženikov prigovor sudske nenađežnosti nije osnovan.

U ovoj pravnoj stvari predmet tužbenog zahtjeva je potraživanje tužitelja na temelju Sporazuma o sufinanciranju troškova najamnine za građevinu Gimnazije i Sportske dvorane u Koprivnici izgrađene po modelu javno privatnog partnerstva od 29. svibnja 2013. Dakle, radi se o tužbi za ispunjenje ugovora iz građanskopravnog odnosa.

Za predmetni spor predviđena je sudska nadležnost odredbom čl. 1. ZPP-a prema kojoj sud, između ostalog, raspravlja i odlučuje u trgovackim, imovinskim i drugim građanskopravnim sporovima. Odredba čl. 21. Zakona o sudovima („Narodne novine“ broj 28/2013, 33/2015, 82/2015, 82/2016, 67/2018, 126/2019) određuje stvarnu nadležnost trgovackih sudova koji su nadležni odlučivati u parničnim i izvanparničnim stvarima kada je to propisano posebnim zakonom, kao i u drugim takšativno navedenim sporovima.

Iz naprijed navedenog jasno proizlazi da se nadležnost upravnog tijela za odlučivanje u nekom sporu može odrediti samo zakonom, a ne sporazumom stranaka. Stranke nisu ovlaštene ugovarati nadležnost upravnog tijela za sporove koji spadaju u sudske nadležnosti i time mijenjati zakonom utvrđenu nadležnost (tako i VSRH Rev 3506/1999-2). Jedina mogućnost ugovaranja nadležnosti je ugovaranje arbitraže u Republici Hrvatskoj u smislu čl. 3. Zakona o arbitraži ("Narodne novine" broj 88/2001), što ovdje nije slučaj. Prema tome, prigovor tuženika o sudske nenađežnosti nije osnovan.

Između stranaka je nesporno da su tužitelji (kao naručitelji) s trgovackim društvom Tehnika SPV d.o.o. (kao izvođačem) 10. srpnja 2006. sklopili Ugovor prema kojem se društvo Tehnika SPV d.o.o. obvezalo izgraditi zgradu gimnazije i sportske dvorane u Koprivnici s time da će „svoje interese ostvariti kroz ostvarivanje dobiti od kontinuiranog iznajmljivanja zgrade tijekom razdoblja trajanja tog Ugovora“ (članak 2.4. Ugovora – list 223 spisa), a taj je ugovor sklopljen na razdoblje od 25 godina. Nadalje, prema članku 8.4 tog Ugovora cijena najma škole je određena (a pod pojmom škola stranke su označile zgradu gimnazije i sportsku dvoranu u Ulici dr. Željka Selingera u Koprivnici – članak 1.1. Ugovora) u mjesечnom iznosu od 692.119,43 kn što s porezom na dodanu vrijednost iznosi ukupno 844.385,70 kn (list 228 spisa) s time da je prema članku 8.12. Ugovora prvotužitelj u obvezi plaćati najam od 61,5%, a drugotužitelj 38,5% od ugovorenog iznosa najamnine (list 229 spisa). Prema tome, tim su Ugovorom tužitelji preuzeli obvezu plaćanja troškova najamnine i to ne samo za 2006. godinu (kada je ugovor sklopljen), nego i za razdoblje od 25 godina

nakon izgradnje objekta (prema članku 6.2 Ugovora rok dovršetka škole je bio 20. kolovoza 2007.). Slijedom navedenog, tužitelji su tim Ugovorom (a ne kasnjim Sporazumom od 29. svibnja 2013.) preuzeli obveze po ugovoru koji zahtijeva plaćanje u slijedećim godinama.

Nadalje, tužitelji su s tuženikom 29. svibnja 2013. sklopili Sporazum o sufinciranju troškova najamnine za građevinu gimnazije i sportske dvorane u Koprivnici izgrađene po modelu javno-privatnog partnerstva kojim se tuženik (tadašnje Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta) obvezao „u skladu s propisima o proračunu, u državnom proračunu svake godine za vrijeme važenja ovog Sporazuma, osigurati sredstva za sufinciranje troškova najamnine iz Ugovora (Ugovora za izgradnju gimnazije i sportske dvorane u Koprivnici kojeg su tužitelji s Tehnikom SPV d.o.o. sklopili 10. srpnja 2006.) u dijelu od 55 % i uplaćivati ih Županiji i Gradu, sukladno propisima i ovom Sporazumu” (članak 3. Sporazuma – list 9 spisa). Prema članku 4. tog Sporazuma obveza ova tužitelja je da odmah po primitku računa privatnog partnera za mjesecnu najamninu putem svog upravnog tijela nadležnog za provedbu ugovora o javno-privatnom partnerstvu izvrše provjeru, nadzor i usklađenje iznosa, sukladno mehanizmu plaćanja, primjenom korektivnih faktora i standarda isporučenih usluga, a tužitelji su se također obvezali da nakon toga bez odgode Ministarstvu dostave poziv na plaćanje dijela od 55% mjesecne najamnine s preslikom računa privatnog partnera i izvešćem o izvršenju obveza iz prethodnog stavka tog članka Sporazuma. Nadalje, člankom 8. Sporazuma je ugovoren da taj Sporazum važi za 2013. godinu i traje sve dok traje Ugovor, a u slučaju raskida Ugovora (Ugovora za izgradnju gimnazije i sportske dvorane u Koprivnici kojeg su tužitelji s Tehnikom SPV d.o.o. sklopili 10. srpnja 2006.) prije isteka vremena na koje je sklopljen, odredbe tog Sporazuma se primjenjuju na sve naknade i davanja koje budu teretile tužitelje kao javne partnere temeljem pravnog odnosa s privatnim partnerom. Između stranaka nije sporno da su tužitelji sukladno članku 4. Sporazuma dostavljali tuženiku zahtjeve/pozive za plaćanjem najamnine od 55% s popratnom dokumentacijom za utuženo razdoblje (listovi 99-167 i 310-399 spisa), kao i to da tuženik ugovoren dio najamnine za te mjesecce prema članku 3. Sporazuma od 29. svibnja 2013. nije isplatio tužiteljima (a nesporno je da Ugovor za izgradnju gimnazije i sportske dvorane u Koprivnici kojeg su tužitelji s Tehnikom SPV d.o.o. sklopili 10. srpnja 2006. do tada nije raskinut).

S obzirom na to da je tuženik u odgovorima na tužbu (listovi 196-197 i 404-406 spisa) osporavao svoju obvezu uplaćivanja tužiteljima sredstava za sufinciranje razmjerne dijela troškova najamnine navodeći da je predmetni Sporazum sklopljen bez ishodenja prethodne suglasnosti Ministarstva financija (zapravo uz negativno mišljenje tog ministarstva od 8. svibnja 2013. – list 181 spisa) i bez suglasnosti Vlade Republike Hrvatske za dugoročno zaduživanje Ministarstva propisane člankom 44. stavkom 2. Zakona o proračunu, između parničnih stranaka je prvenstveno sporno je li Sporazum o sufinciranju troškova najamnine za građevinu gimnazije i sportske dvorane u Koprivnici izgrađene po modelu javno-privatnog partnerstva od 29. svibnja 2013. ništaran zbog toga što ni Ministarstvo financija ni Vlada Republike Hrvatske nisu dali suglasnost za preuzimanje obveza po Ugovoru sklopljenom između tužitelja i Tehnike SPV d.o.o. od 10. srpnja 2006. koji zahtijeva plaćanje korisnika državnog proračuna u slijedećim godinama. Osim toga, sporno je je li predmetni Sporazum protivan Zakonu o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi.

Na temelju provedenih dokaza, te podvodeći činjenice konkretnog slučaja pod relevantne zakonske odredbe, ovaj sud je utvrdio da postoji obveza tuženika na sufinciranje temeljem zaključenog Sporazuma, za utuženo razdoblje u utuženom iznosu, iz razloga kako slijedi u nastavku obrazloženja.

U odnosu na pravnu osnovu tužbenog zahtjeva

S obzirom na to da se tuženik tijekom postupka prvenstveno pozivao na ništetnost predmetnog Sporazuma zbog protivnosti čl. 44. st. 2. Zakona o proračunu, to je ovaj sud ispitivao valjanost, odnosno ništetnost tog Sporazuma u smislu odredbe članka 322. Zakona o obveznim odnosima u vezi s člankom 44. stavkom 2. Zakona o proračunu te je ocijenio da predmetni Sporazum nije ništetan iz razloga što je protivno navedenoj odredbi Zakona o proračunu tuženik taj Sporazum sklopio bez (prethodne) suglasnosti Vlade Republike Hrvatske.

Člankom 322. stavak 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/2005, 41/2008, 125/2011, dalje u tekstu skraćeno: ZOO) propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. Stavkom 2. istog članka propisano je da ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, ugovor je valjan ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu, snosit će odgovarajuće posljedice. Prema tome, iz navedene odredbe članka 322. stavka 2. ZOO-a jasno proizlazi da u slučaju ako je sklapanje ugovora zabranjeno samo jednoj strani, ugovor je valjan (dakle, nije ništetan) ako u zakonu nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu, snosit će zbog toga odgovarajuće posljedice.

Člankom 44. stavak 2. Zakona o proračunu („Narodne novine“ broj 87/2008, 109/2007, 136/2012) propisano je da proračunski korisnici državnog proračuna mogu preuzeti obveze po ugovorima koji zahtijevaju plaćanje u sljedećim godinama neovisno o izvoru financiranja samo uz suglasnost Vlade, a na prijedlog ministra financija. Stavkom 6. istog članka propisano je da se odredbe ovog članka na odgovarajući način primjenjuju na jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave.

Uvidom u Podatke iz Registra proračunskih i izvanproračunskih korisnika za 2013. godinu („Narodne novine“ broj 60/12) sud je utvrdio da oba tužitelja nisu korisnici državnog proračuna (već su korisnici proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave i to za Koprivničko-križevačku županiju - prvotužitelj pod rednim brojem 1., a drugotužitelj pod rednim brojem 40.). Međutim, tuženik (tadašnje Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta) je korisnik državnog proračuna (prema Popisu korisnika državnog proračuna – redni broj 146.) što znači da se odredba članka 44. stavka 2. Zakona o proračunu odnosi na tuženika.

Prema tome, budući da je člankom 8. u vezi članka 3. Sporazuma tuženik preuzeo obvezu da i u godini kada je taj Sporazum sklopljen (2013. godini), ali i u narednim godinama sve dok traje Ugovor od 10. srpnja 2006. (sklopljen između tužitelja i Tehnike SPV d.o.o.) osigura sredstva u državnom proračunu za sufinciranje troškova najamnina u dijelu od 55%, tuženik je sukladno odredbi članka 44. stavak 2. Zakona o proračunu morao prije sklapanja tog Sporazuma o preuzimanju obveza iz tog Sporazuma zatražiti mišljenje ministra financija (jer na njegov prijedlog Vlada Republike Hrvatske daje suglasnost na Sporazum), kao i pribaviti suglasnost Vlade Republike Hrvatske.

Prema podacima u spisu, tuženik (tadašnje Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta) se dopisom od 26. ožujka 2013. (list 178-180 spisa) obratio Ministarstvu financija

odnosno Vladi Republike Hrvatske s prijedlogom odluke o sufinanciranju troškova najamnine za školske građevine izgrađene po ugovornom obliku javno-privatnog partnerstva po ugovorima zaključenim prije travnja 2012. godine, no iz dopisa Ministarstva financija Klasa: 602-01/13-01/01, Ur. br.: 513-05-01-13-5 od 8. svibnja 2013. (list 181 spisa) proizlazi da Ministarstvo financija ne podržava donošenje prijedloga odluke o sufinanciranju troškova najamnine za školske građevine izgrađene po ugovornom obliku javno-privatnog partnerstva po ugovorima zaključenim prije travnja 2012. godine kojim bi se iz državnog proračuna sufinancirali troškovi najamnine za cijelo vrijeme primjene sklopljenih ugovora o javno-privatnom partnerstvu. Nadalje, prema podacima u spisu, tuženik za sklapanje predmetnog Sporazuma nije dobio (ni prethodnu, ni naknadnu) suglasnost Vlade Republike Hrvatske, a što proizlazi iz dopisa Ministarstva financija od 11. svibnja 2016. (list 183-184 spisa).

Iako dakle tuženik (tadašnje Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta) nije u smislu odredbe članka 44. stavka 2. Zakona o proračunu dobio suglasnost Vlade Republike Hrvatske za sklapanje Sporazuma od 29. svibnja 2013. kojim bi preuzeo obvezu osigurati sredstva u državnom proračunu za sufinanciranje troškova najamnina u dijelu od 55% iz Ugovora za izgradnju gimnazije i sportske dvorane u Koprivnici i to za 2013. godinu, ali i za sve naredne godine dok god taj Ugovor traje, on je unatoč tome sklopio navedeni Sporazum i time na sebe preuzeo tu obvezu.

Međutim, zabrana sklapanja Sporazuma od 29. svibnja 2013. na strani tuženika ne utječe na pravovaljanost tog Sporazuma, već takvo postupanje tuženika protivno članku 44. stavku 2. Zakona o proračunu u smislu odredbe članka 322. stavka 2. ZOO-a u vezi s člankom 124. točkom 8. Zakona o proračunu utječe na njegovu prekršajnu odgovornost, kao i na prekršajnu odgovornost odgovorne osobe proračunskog korisnika prema članku 125. točki 11. Zakona o proračunu.

Nadalje, premda su oba tužitelja korisnici proračuna jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave te bi se sukladno odredbi članka 44. stavka 6. Zakona o proračunu odredba stavka 2. tog članka Zakona o proračunu na odgovarajući način primjenjivala i na njih, tužitelji predmetnim Sporazumom nisu na sebe odnosno na teret proračuna jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave preuzeli nikakvu obvezu plaćanja (i) u slijedećim godinama. Naprotiv, tužitelji su preuzeli obvezu plaćanja troškova najamnine još Ugovorom kojeg su s trgovačkim društvom Tehnika SPV d.o.o. sklopili 10. srpnja 2006., dok Sporazumom od 29. svibnja 2013. nisu preuzeli nikakve nove finansijske obveze. Upravo zbog toga za tužitelje nije postojala zakonska obveza traženja suglasnosti za sklapanje predmetnog Sporazuma prema članku 44. stavku 6. Zakona o proračunu.

Podredno, tužitelji nisu trebali u ime tuženika tražiti (prethodnu) suglasnost Vlade Republike Hrvatske za sklapanje predmetnog Sporazuma, nego je to bila isključiva obveza tuženika. Osim toga, budući da je tuženika (tadašnje Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta) prilikom sklapanja Sporazuma od 29. svibnja 2013. zastupao nadležni ministar, tužitelji u vrijeme sklapanja tog Sporazuma nisu imali nikakvog razloga za sumnju ili nepovjerenje da radnje poduzete od strane tuženika (nadležnog ministarstva) nisu bile poduzete u skladu sa zakonom i zakonom predviđenom procedurom; uostalom, tuženik tijekom cijelog postupka nije ni ukazivao na činjenicu da su tužitelji u vrijeme sklapanja Sporazuma znali da tuženik nema zakonom propisanu suglasnost Vlade Republike Hrvatske za sklapanje tog Sporazuma i da bi zbog toga pobuda tužitelja kao i tuženika prilikom sklapanja tog Sporazuma bila nedopuštena te da bi zato taj Sporazum u smislu odredbe članka 273. stavka 2. ZOO-a bio ništeta.

Zbog svega navedenog Sporazum od 29. svibnja 2013. nije ništetan, već je taj Sporazum valjan u smislu odredbe članka 322. stavka 2. ZOO-a, jer je njegovo sklapanje bez suglasnosti Vlade Republike Hrvatske bilo zabranjeno samo tuženiku (kao jednoj ugovornoj strani iz tog Sporazuma), ali ne i tužiteljima te je kao posljedica postupanja tuženika protivno odredbi članka 44. stavka 2. Zakona o proračunu propisana njegova prekršajna odgovornost prema članku 124. točki 8. tog Zakona.

Neosnovano se tužnik tijekom postupka poziva i na odredbe članaka 142. i 143. Zakona o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi, kao razlog za ništetnost predmetnog Sporazuma. Naime, tim zakonskim odredbama je propisano da se u državnom proračunu osiguravaju sredstva za financiranje školskih ustanova čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave (članak 142. tog Zakona), odnosno da se u proračunu jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave osiguravaju sredstva za financiranje škola čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave (članak 143. tog Zakona), a ni u jednoj od tih zakonskih odredbi nije propisano da se iz državnog proračuna i/ili iz proračuna jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave osiguravaju sredstva (i) za troškove najamnina odnosno za sufinanciranje tih troškova nastalih iz ugovora sklopljenog po modelu javno-privatnog partnerstva.

Međutim, navedene odredbe Zakona o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi nisu prisilni propisi u smislu članka 322. stavka 1. ZOO-a. To znači da se, pored svrhe za koju se izdvajaju sredstva za financiranje školskih ustanova čiji je osnivač Republika Hrvatska ili jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave propisane navedenim odredbama Zakona o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi, u državnom proračunu kao i proračunima jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave mogu izdvojiti sredstva i za financiranje navedenih školskih ustanova potrebnih (i) za plaćanje/sufinanciranje troškova najamnina proizašlih iz ugovora o javno-privatnom partnerstvu. Slijedom navedenog, Sporazum od 29. svibnja 2013. nije ništetan ni zbog toga što je tužnik (tadašnje Ministarstvo znanosti, obrazovanja i sporta) člankom 3. tog Sporazuma preuzeo obvezu da će u državnom proračunu svake godine za vrijeme važenja tog Sporazuma osigurati sredstva za sufinanciranje troškova najamnina iz Ugovora kojeg su tužitelji sklopili s društvom Tehnika SPV d.o.o. 10. srpnja 2006., a kako to smatra tužnik pozivajući se pri tome na odredbe članaka 142. i 143. Zakona o odgoju i obrazovanju u osnovnoj i srednjoj školi.

Prema tome, budući da je tužnik prema članku 1. Sporazuma o sufinanciranju troškova najamnine za građevinu gimnazije i sportske dvorane u Koprivnici izgrađene po modelu javno-privatnog partnerstva od 29. svibnja 2013. znao za iznos godišnje najamnine koju tužitelji moraju isplaćivati privatnom partneru Tehnici SPV d.o.o., kao i omjere oba tužitelja (61,5% odnosno 31,5%) u plaćanju te najamnine, a tim se Sporazumom tužnik obvezao tužiteljima da će sufinancirati trošak najamnina u dijelu od 55% i uplaćivati ih tužiteljima, to je ovaj sud ocijenio da je tužnik u obvezi isplatiti tužiteljima utužene troškove sufinanciranja najamnina za utuženo razdoblje.

U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva

U odnosu na visinu sredstava za sufinanciranje troškova najamnina kao što je navedeno, u konkretnom slučaju je temeljem čl. 3. Sporazuma tužnik preuzeo obvezu svake godine u državnom proračunu osigurati sredstva u visini od 55% iz Ugovora o djelu i

uplaćivati ih tužiteljima, dok je u čl. 5. Sporazuma regulirano dospijeće obveze plaćanja navedenog iznosa i to u roku od 30 dana od dana primitka poziva ovdje tužitelja na plaćanje.

Nedvojbeno je da su ovdje tužitelji uputili tuženiku mjesecne pozive (zahtjeve) za plaćanje dijela mjesecne najamnine u odnosu na mjesecne na koje se odnosi tužbeni zahtjev (od srpnja 2017. do lipnja 2018.), a sve sukladno čl. 3. i 4. Sporazuma, te da tuženik odbija podmiriti dospjele iznose.

Radi utvrđenja ispravnosti obračuna visine iznosa sufinanciranja tuženika za troškove najamnine temeljem predmetnog Sporazuma o sufinanciranju troškova najamnine za utuženo razdoblje od srpnja 2017. do lipnja 2018. (uključujući i navedene mjesecne) provedeno je finansijsko knjigovodstveno vještačenje po stalnom sudskom vještakatu Kseniji Špoljarić iz BIRO PLUS d.o.o. Čakovec.

Stalna sudska vještakinja Ksenija Špoljarić dostavila je pisani nalaz i mišljenje od 14. studenoga 2019. (list 437-513), koji je proslijeden strankama na očitovanje, te su se tužitelji očitovali na nalaz i mišljenje u podnesku od 17. prosinca 2019. (listovi 600-601 spisa), dok se tuženik na nalaz i mišljenje vještakinje nije očitovao.

U pisanim nalazu i mišljenju stalna sudska vještakinja Ksenija Špoljarić u bitnom je dala i obrazložila prikaz od strane tužitelja obračunate visine iznosa sufinanciranja u odnosu na okolnosti ispravnosti obračuna troškova najamnine iskazanih u računima trgovackog društva Tehnika SPV d.o.o. ispostavljenih tužiteljima (koji računi su priloženi pisanim nalazu i mišljenju), te je izvršila matematičku provjeru obračuna visine iznosa sufinanciranja tuženika. Vještakinja je tako u nalazu navela (te tablično prikazala) da je trgovacko društvo Tehnika SPV d.o.o. temeljem Ugovora od 10. srpnja 2006. prvo tužitelju ispostavilo račune na iznos od ukupno 6.443.292,17 kn (od čega 55% sufinanciranja iznosi 3.543.810,70 kn), a drugotužitelju je ispostavilo račune na iznos od 3.504.934,26 kn (od čega 55% sufinanciranja iznosi 1.927.713,85 kn). Uz upućene zahtjeve, odnosno pozive, tužitelji su sukladno čl. 4. Sporazuma od 29. svibnja 2013. dostavljali tuženiku mjesecne račune trgovackog društva Tehnika SPV d.o.o. uz korekcije cijene najma radi promjena uvjeta na tržištu, odnosno indeksa potrošačkih cijena i deviznog tečaja, promjene mjerodavnog prava, odnosno komunalne naknade i odobrenja za razliku između početno ugovorenih i stvarno plaćene kamate. Matematičkim provjerama parametara koji su sukladno čl. 8.4. i 8.8. Ugovora o projektu Gimnazije i sportske dvorane u Koprivnici od 10. srpnja 2006. od utjecaja na visinu ugovorne najamnine i to ugovoreni mjesecni iznos najamnine, usklađenja s osnova promjena uvjeta na tržištu, te odobrenja za razliku između početno ugovorenih kamata i plaćene kamate, vještakinja je utvrdila da su ispravno primjenjeni u obračunima trgovackog društva Tehnika SPV d.o.o., pa posljedično i u obračunima tužitelja iskazanim u podnesenim poziva i zahtjevima tuženiku u dijelu od 55%.

U odnosu na korekciju cijene najamnine uslijed promjene komunalne naknade koja je od strane tužitelja iskazana u iznosu od ukupno 25.121,88 kn, vještakinja se ogradiла o osnovanosti takvog povećanja, budući da se radi o pravnom pitanju jer je povećanje uslijedilo temeljem Zapisnika sa sastanka između tužitelja održanog 31. listopada 2013. No, vještakinja je analizirala dokumentaciju tužitelja na okolnosti povećanja komunalne naknade i dala je prikaz tražbina prvo i drugo tužitelja (Tabela 1.6. i Tabela 1.7. – listovi 473 i 474 spisa) na tri načina i to: a) utvrđene bez priznavanja komunalne naknade, b) utvrđene uz priznavanje razlike komunalne naknade između važeće u vrijeme sklapanja Ugovora i u vrijeme održavanja sastanka 31. listopada 2013., c) utvrđene uz priznavanje razlike komunalne

naknade između važeće komunalne naknade u vrijeme sklapanja Ugovora i važeće komunalne naknade za utuženi period prema važećim odlukama Grada Koprivnice.

Na nalaz i mišljenje vještakinje Ksenije Špoljarić prvo i drugo tužitelji su se očitovali u podnesku od 17. prosinca 2019. (listovi 600-601 spisa). Naveli su da prihvaćaju nalaz i mišljenje glede osnovanosti potraživanja s osnova sufinanciranja tuženika za troškove najamnine kako je to navedeno na stranicama 30-35 nalaza i mišljenja, no glede odluke osnovanosti povećanja najamnine uslijed promjene komunalne naknade koje se temelji na Zapisniku sa sastanka tužitelja od 31. listopada 2013., tužitelji ističu da se radi o trošku koji je predviđen odredbama točke 8.2. Ugovora od 10. srpnja 2006., te da stoga kako je došlo do povećanja obveze za komunalnu naknadu (naknadnim odlukama o izmjenama odluke o komunalnoj naknadi) trgovačkom društvu Tehnika SPV to se i taj povećani trošak u svezi izvršavanja predmetnog ugovora treba smatrati opravdanim troškom, te ga kao takvog priznati tužiteljima. Ispravnost obračuna potraživanog povećanja komunalne naknade sukladno Zapisniku od 31. listopada 2013. potvrđuje sudska vještakinja, pa tužitelji prihvaćaju nalaz i mišljenje u odnosu na povećanje najamnine uslijed promjene komunalne naknade u dijelu kako je to iskazano u Tabelama 1.6. i 1.7. u koloni "Tražbina uz priznavanje naknade sukladno Zapisniku".

U svezi povećanja najamnine uslijed promjene komunalne naknade, a koja je od strane tužitelja iskazana u iznosu od 25.121,88 kuna, a koji iznos je provjerila i izračunala i stalna sudska vještakinja (i njegov utjecaj na ukupni iznos tražbina prvo i drugo tužitelja prikazala u tabeli 1.6. stupac 3. i u tabeli 1.7. stupac 3. - listovi 473 i 474 spisa), sud je utvrdio da tužitelji imaju pravo i na taj dio iz razloga što se radi o trošku koji je predviđen odredbom čl. 8.2. Ugovora zaključenog između tužitelja i trgovačkog društva Tehnika S.P.V. d.o.o. 10. srpnja 2006..

Naime, navedenom odredbom čl. 8.2. Ugovora je između ostalog ugovoren da je izvršitelj suglasan da će cijena najma škole kroz trajanje ugovora u potpunosti komercijalno namiriti sve troškove financiranja, projektiranja i građenja, te održavanja i uporabe škole, obrtna sredstva, sve popravke, obnove i zamjene, financiranje pod razumnim tržišnim uvjetima i sve potrebno osiguranje i bankovna jamstva i općenito sve troškove vezane za odgovornost izvršitelja po ugovoru, a da strane potvrđuju da je nemoguće potpuno točno predvidjeti vrijeme i veličinu stvarnih troškova, između ostalog, rada, održavanja, popravaka, obnove i zamjene, ali da izvršitelj izričito priznaje i prihvaca da će, ako ne postoji drugačija izričita odredba u ugovoru, snositi potpuni rizik ako stvarni troškovi premašte procjene na kojima je bila zasnovana cijena najma škole. Budući da se, u konkretnom slučaju, naknadno Odlukama o izmjenama Odluke o komunalnoj naknadi Grada Koprivnice povećala obveza za komunalnu naknadu trgovačkom društvu Tehnika S.P.V. d.o.o. to se i taj povećani trošak u svezi izvršavanja predmetnog ugovora treba smatrati troškom održavanja i uporabe, a kako je to predviđeno u navedenom čl. 8.2. predmetnog Ugovora, te o čemu su raspravljali i tužitelji na sastanku prema Zapisniku od 31.10.2013. (list 309 spisa).

Iz razloga što je, kako je iznijeto, stalna sudska vještakinja u svom nalazu i mišljenju matematičkom provjerom analizirala, prikazala i izračunala da su tužitelji tuženiku sukladno predmetnom Sporazumu od 29. svibnja 2013. ispravno dostavili pozive za plaćanje dijela 55% mjesečne najamnine koju je tužiteljima temeljem navedenog Ugovora od 10. srpnja 2016. obračunalo trgovačko društvo Tehnika S.P.V. d.o.o., i to prvo tužitelj u iznosu od 3.543.810,70 kuna, te drugo tužitelj u iznosu od 1.927.713,85 kuna, to je ovaj sud prihvatio takav obračun vještaka.

Naime, kako su samo tužitelji (ne i tuženik) imali određene primjedbe na nalaz i mišljenje sudskog vještaka, pri čemu proizlazi da se radi samo o primjedbama pravne, a ne činjenične naravi, odnosno proizlazi da su tužitelji prihvatali izračun vještakinje u dijelu u kojemu je ona u ukupni iznos tražbine uključila povećanje komunalne naknade (sukladno Zapisniku od 31.10.2013., odnosno čl. 8.2. Ugovora - ogradišći se pri tome od pravnog pitanja imaju li tužitelji pravo na povećani iznos komunalne naknade), a kod tog nalaza i mišljenja vještakinja je ostala i na ročištu za glavnu raspravu održanom 2. lipnja 2020. (list 609 spisa), kao i stoga što je tuženik u podnesku predanom суду na ročištu od 2. lipnja 2020. (list 612 spisa) naveo da se zaprimljenim nalazom i mišljenjem vještaka ustvari utvrđuje ispravnost obračuna (matematički izračun) najamnine koji je definiran ugovorom sklopljenim između tužitelja kao naručitelja i društva Tehnika SPV d.o.o. kao izvršitelja od 10. srpnja 2006., a tuženik nije stranka tog Ugovora, pa se zato ne može očitovati na taj nalazi i mišljenje, ovaj sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka Ksenije Špoljarić prihvativši izračun s ufinanciranja troškova najamnine sačinjen sukladno članku 3. i 4. Sporazuma.

Stoga je sud pod točkama I i II izreke sud naložio tuženiku isplatiti prvo tužitelju ukupni iznos od 3.543.810,70 kn, a drugo tužitelju ukupni iznos od 1.927.713,85 kn na ime s ufinanciranja troškova najamnina za školske građevine izgrađene po modelu javno-privatnog partnerstva temeljem predmetnog Sporazuma od 29. svibnja 2013. za utuženo razdoblje od srpnja 2017. do lipnja 2018. (uključujući navedene mjesecce), na koji iznos teku zakonske zatezne kamate temeljem čl. 29. st. 1. vezano uz čl. 183. ZOO-a, od dospijeća svakog pojedinačnog iznosa prema pojedinačnim zahtjevima upućenima tuženiku od strane prvo i drugo tužitelja, a po stopi temeljem čl. 29. st. 2. ZOO-a, odnosno po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinansijskim trgovackim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri (a ne pet) postotnih poena.

Tužitelji neosnovano traže zatezne kamate na pojedinačne iznose glavnog potraživanja po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinansijskim trgovackim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, već se u konkretnom sporu kamatna stopa određuje uvećanjem prosječne kamatne stope za tri postotna poena.

To zato što su obje stranke Sporazuma od 29. svibnja 2013. osobe javnog prava (prema čl. 26. st. 6. ZOO-a), a i sam Sporazum od 29. svibnja 2013. nije trgovacki ugovor (u smislu čl. 14. st. 2. ZOO-a), pa tužitelji kao vjerovnici novčane obveze zbog tuženikovog zakašnjenja u ispunjenju te obveze ne mogu potraživati zatezne kamate prema stopi tih kamata propisanoj za odnose iz trgovackih ugovora i ugovora sklopljenog između trgovca i osobe javnog prava, nego po stopi zateznih kamata koja je prema članku 29. stavku 2. Zakona o obveznim odnosima propisana za potraživanja proizašla iz ostalih odnosa – dakle, po stopi koja se za svako polugodište određuje uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinansijskim trgovackim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena. Iz istog razloga, tužitelji ne mogu osnovano potraživati ni zatezne kamate na dosuđeni iznos parničnog troška po stopi propisanoj na odnose proizašle iz trgovackih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava.

Slijedom navedenog, u dijelu u kojem tužitelji traže zatezne kamate po stopi tih kamata koja prelazi uvećanje prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinansijskim trgovackim društvima izračunate za referentno

razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu od tri postotna poena i to na dosuđene pojedinačne iznose glavnog potraživanja i dosuđene parnične troškove, valjalo je dio tužbenog zahtjeva, kao i dio zahtjeva za naknadu parničnog troška odbiti, kao pod točkama III i IV, te toč. VII izreke ove presude.

Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. u svezi članka 155. ZPP-a, prema kojim odredbama je tuženik dužan nadoknaditi tužiteljima troškove parničnog postupka i to svakome u zatraženom iznosu od 10.360,00 kn (točka V i VI izreke).

Navedeni trošak od 10.360,00 kn se odnosi na polovicu troška sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn i polovicu troška sudske pristojbe na presudu u iznosu od 2.500,00 kn, polovicu troška vještačenja u iznosu od 5.000,00 kn te putnih troškova punomoćnika prvo i drugo tužitelja u iznosu od 360,00 kn i to za pristup na ročišta održana 21. ožujka 2019. i 2. lipnja 2020. Putni trošak od 180,00 kn za pristup pun. tužitelja na jedno ročište određen je primjenom čl. 24. Pravilnika o naknadi troškova u sudskim postupcima (NN 8/88) u svezi članka 8. stavka 2. istog Pravilnika, te čl. 8. Zakona o plaćama sudaca i drugih pravosudnih dužnosnika, te Odluke o visini dnevnice za službeno putovanje u zemlji i visini naknade za državne dužnosnike, suce i druge pravosudne dužnosnike, te ostale zaposlene koji se financiraju iz sredstava državnog proračuna, a čija prava nisu uređena kolektivnim ugovorima – budući da iz navedenih odredbi Pravilnika o naknadi troškova u sudskim postupcima proizlazi da kada stranka ima pravo na naknadu putnih troškova ta se naknada određuje po odredbama kojima je regulirana naknada troškova svjedocima, vještacima i stručnim osobama; čl. 8. Pravilnika propisano je da na relacijama na kojima ne saobraćaju sredstva javnog prometa ili ne saobraćaju u pogodno vrijeme svjedocima, vještacima i stručnim osobama pripada naknada troškova u vidu kilometraže koja se obračunava prema broju prijeđenih kilometara po propisima koji vrijede za suce suda koji vodi postupak; iz Odluke o visini dnevnicu za službena putovanja proizlazi da za korištenje privatnog automobila u službene svrhe pripada svota od 2 kn po kilometru; temeljem članka 90. Sudskog poslovnika ima izrađen pregled o udaljenosti mjesta (daljinari) radi obračunavanja kilometrine, sud je uz pomoć navedeno daljinara utvrdio da je udaljenost od Varaždina do Koprivnice 45 km u jednom smjeru odnosno 90 km u oba smjera, prema tome svakom tužitelju za pristup na jedno ročište pripada trošak od 180,00 kn, odnosno za dva ročišta 360,00 kn.

Temeljem svega navedenog presuđeno je kao u izreci.

U Varaždinu 2. srpnja 2020.

Dокумент je elektronički potpisani:

MARIJA LEVANIĆ-ŠKERBIĆ

Vrijeme potpisivanja:

02-07-2020

14:01:49

DN:
C-HR
O-TRGOVACI SUD U VARAŽDINU
254.97-#130D40522037333937393135313131
L-VARAŽDIN
S-LEVANIĆ-ŠKERBIĆ
G-MARIA
CN-MARIJA LEVANIĆ-ŠKERBIĆ

Sudac:

Marija Levanić-Škerbić

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana kada je održano ročište na kojem je presuda objavljena, u 3 primjerka, putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

DNA:

1. tužitelji: 1. Koprivničko-križevačka županija
2. Grad Koprivnica
2. za tuženika- ŽDO Varaždin, Građansko upravni odjel

Broj zapisa: 17897-4b47c

Kontrolni broj: 09e6f-e36a4-936ba

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisani sljedećim certifikatom:
CN=MARIJA LEVANIĆ-ŠKERBIĆ, L=VARAŽDIN, O=TRGOVAČKI SUD U VARAŽDINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku,
Trgovački sud u Varaždinu potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

ŽUPAN UPORUČUJE SA PRESUDOM P - 151/2018.

NE ULAGAT ŽALBU JER JE ODLUKA O
ZATEZNIM LAMATAMA U SLUŽBOM S PRESUDOM
TRG. SUDA U VARAŽDINU 9-203/16. I VISOKOG
TRG. SUDA REPUBLIKE HRVATSKE PZ - 5644/18.
KOJA JE OVREŠNA I NAPLAĆENA.

U KOPRIVNICI, 3.7.2020.

JM

1